

Вервиця до Пресвятої Богородиці - школа духовної самоосвіти

Радісні таїнства вервиці

Вступ

У радісних таїнствах простежуємо відрізок часу від "Благовіщення" (непорочного зачаття Дівою Марією Божого сина), до дванадцятирічного віку Ісуса Христа. Це є приклади з життя Діви Марії, на яких ми можемо навчитися і досягнути шлях до досконалості, пізнання Божої волі і правдивої дороги до Царства Небесного.

1. Благовіщення

Глибинний зміст таїнства - **покора**. "...Я ж Господня раба і нехай мені буде згідно з словом Твоїм!" (Лк. 1,26-38).

Таїнство Благовіщення навчає нас прикладом Діви Марії коритися Божій волі. Навчаймося в нашої Небесної Матінки вміння слухати, коритися і йти за Божою волею. "...Подобою явившись, як людина, Він понизив Себе Самого, прийнявши вид слуги, став подібним до людини. Подобою ставши, як людина, Він понизив себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж Хресної. Тому Бог і вивищив Його і дав Йому Ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі, під землею, щоб усякий язик визнав, що Ісус Христос є Господь на Славу Бога Отця." (Фп. 2,5-11).

З прикладу самого Ісуса Христа, як Він корився з любові своєму Небесному Отцеві аж до смерті, смерті страдницької, на хресті, ми навчаємося чесноті покори. Бо у Божих очах більшу заслугу має той, хто у покорі підійме соломинку, ніж той, хто за власним бажанням збудує цілий будинок. Застосування у щоденному житті.

1) Навчаймося слухати і чути Голос Божий, щоб у покорі, з любові до Господа, виконувати Його Святу Волю.

2) "Хто у прикрощах упокоряється і здається на Божу волю, той є зерном, призначеним для неба. Хто ж відступає від Бога, той є соломою, призначеною для пекла". (св.Альфонс Лігуорі).

3) Стараймося наслідувати Пречисту Діву Марію, щоб навчитися чесноти покори.

4) Пригадаймо собі, прочитавши зі Старого Заповіту, Буття - 22.1-18, як ще один приклад для наслідування, історію з життя Авраама.

Висновок: Щодня у покорі з любов'ю до Господа Бога будемо виконувати Божу волю, берегти Його Заповіді, плекати християнську чесноту покори і виконувати прохання Пресвятої Богородиці - молитися на вервичці.

2. Відвідання святої Єлисавети

Глибинний зміст таїнства: **бути готовим до послуг нашим ближнім.** .. "Уставши ж, Марія в ті дні пішла, поспішаючи, в гірську околицю, до міста юдейського, й увійшла в дім Захарії та й привітала Єлисавету. Як почула Єлисавета привіт Марії, здригнулася дитина в її лоні, і Єлисавета наповнилась Святим Духом і вигукнула голосом сильним: "Благословенна ти між жінками і благословенний Плід утроби твоєї! І звідкіля мені це, -що прийшла до мене Мати Господа мого? Щаслива та, що повірила, бо здійсниться сказане їй від Господа."(Лк. 1,39-45)

Розважання над цим таїнством навчає нас допомоги ближньому у його потребах. Роздумуючи над таїнством, подумаймо про дві речі:

1) Які спокуси мала Пресвята Діва в тих відвідинах?

2) Які користі принесли їй ті відвідини?

Святий Дух засвідчує про Неї: "Марія все зберігала у своєму серці". Що св. Єлисавета має породити сина, Вона знала від св.Архангела Гавриїла. Він їй це об'явив: "Ось твоя родичка

Єлисавета - вона також породить сина". Марія Діва й Мати Господа, як каже св.Євангелист Лука, поспішила у гірську околицю в Юдеї. З Назарету до Юдеї шлях не близький. Скільки днів вона йшла напевно невідомо, але в кожному разі Вона зробила велику жертву, - бо кожне добре діло вимагає певної жертви.

Мати Господа пішла до своєї родички, щоб поділитися з нею її радістю. Святий Дух каже нам радіти з тими, що радіють. Радість Марії надприродна, вона впевнена, що дитина, яка народиться від святої Єлисавети, це дитина надзвичайної Божої ласки. Марія пішла до Св.Єлисавети, щоб їй послужити, допомогти. Це найважливіша її причина й спонука. Її Син, наш Господь, скаже про себе: "Син Чоловічий прийшов не для того, щоб Йому служили, але - послужити й дати життя своє на викуп за багатьох" (Мт. 20, 28). Оце робить і Мати Ісусова. Прийшла послужити. Виконує всю роботу, яка потребувала її рук. Сама ревно виконує все, що від неї вимагалось, все, що могла зробити.

Який гарний приклад дає нам Мати Божа. Послужити нашим ближнім. Не чекати, щоб нас просили, але знаючи потреби наших ближніх, самі йдім з допомогою до них. Скільки нагод маємо у щоденному житті? Особливо ми повинні милосердитись над хворими, які потребують потіхи й допомоги, розради й послуги.

Застосування у щоденному житті:

1) Наслідуючи приклади Ісуса Христа і Діви Марії, допомагаймо ближнім у їхніх потребах.

2) Не біймося жертвувати час, кошти, сили для допомоги нашим ближнім і потребуючим.

3) Радіймо з тими, хто радіє. Сумного потішимо. Занепалим духом - даймо розраду.

Висновок: Щоб віддати любов'ю за любов Богові - будьмо готові допомогти ближнім у потребах.

3. Різдво Христове

Глибинний зміст таїнства: 1.Не мати уподобань до матеріальних багатств. 2.Сила у слабості.

"...І породила свого Сина - первенця, і сповила Його, бо не було для них місця в готелі. ...І сказав до них (пастушків) Ангел: "Не бійтеся, ось бо я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям; бо народився сьогодні Спас, що Він Христос Господь, у місці Давидовім. І це вам ознака: Дитяtko знайдете, що сповите лежить у яслах." І зараз явилось з ангелом безліч небесного воїнства, славлячи Бога і кажучи: "Слава на висотах Богові, а на землі мир, між людьми благовоління" (Лк. 2).

Розважання над таїнством Різдва Христового навчає нас обов'язку не прив'язувати свого серця до земних дібр. Бо Христос принизив своє божество до людського стану, а ще й народжується у крайній убогості. Хоч Бог не вимагає від нас аж такої бідності, в якій опинився Він, але ми покликані прямувати до ідеалу убожества: "Бог дав, Бог взяв, нехай Його Ім'я буде благословенне." (Йова 1.21).

"Сьогодні Син Божий стає людським, щоб прийнявши гірше, дати нам краще... Боже наш, що з милосердя Своєї милості став людиною, слава Тобі."

Слабкість Ісуса-Дитяtka в перших днях Його життя на цьому світі була в найбільшій гармонії з Його Божою всемогутністю. Він прийшов на землю, щоб об'явити людям Божу любов і Боже милосердя. Уявімо собі обставини народження Ісуса Христа: "...темна ніч, холодний вертеп, до ясел прив'язана тварина; Пресвята Діва Марія, убога й нікому незнана жінка, а біля неї такий же убогий тесляр Йосип; у жолобі на соломі лежить маленький безпомічний Ісус, завинений пеленками, і саме в цій слабкості і безпомічності Ісуса міститься Його чар, сила і величність. Ніхто й не думав, що міне кількадесять років і ця "слабка" Дитина зачне усувати поганські ідоли із святинь, фальшивих божків, а на їхнє місце ставитиме престоли правдивому Богові. Ніхто не думав, що перед цією маленькою і немічною Дитиною зігнуть свої коліна могутні імператори, королі й князі, та покладуть до Його стіп свої самоцвітами всаджувані

корони й діадеми.

Ця слабка Дитина в яслах своїм могутнім словом переверне догори коренем цілий світ. Вона приєднає мільйони послідовників між людьми всіх рас, національностей і станів. За цю малу Дитину мільйони учнів підуть на муки і страшну смерть... За цю малу й немічну Дитину вмиратимуть найкращі люди протягом двох тисяч років. Проти тієї Дитини диявол поверне всі сили пекла, але їй нічого не вдіє. Від часу Свого народження і аж по нині Ісус Христос є силою і спасінням своїм послідовникам та поразкою і погибеллю своїм ворогам. Христос звільнив нас з неволі гріха, наших власних пожадань і з неволі диявола. Через народження Христа-Богочоловіка сила диявола була зламана, а в світі запанувала Божа благодать, і люди, що мають віру у Христа та приймають Його божественне вчення, є Божими синами і наслідниками Божого царства.

Застосування у щоденному житті:

1) Ісус Христос навчає нас не перейматися і не дбати занадто про земні багатства, почесні і славу.

2) Своїм приходом у цей світ Христос переблагав Божу справедливість і дає нам найкращий приклад нового життя.

Висновок: Через убогість і самозречення, що є найкоротшою і найпевнішою дорогою до Бога, терпіти упокорення, невігоди й нестатки у повному підданні Божому Провидінню.

4. Стрітєння

Глибинний зміст таїнства: **правдива жертва Богові.**

"...І як сповнилось вісім днів, щоб обрізати Його, назвали Його ім'ям Ісус, що було наречене Ангелом перше, ніж зачався Він у лоні. А як сповнилось по Мойсеевому закону дні їх очищення, то принесли Його в Єрусалим поставити Його перед Богом, як це написано у Законі Господнім... (Лк. 2,21 -22).

...Праведник Симеон мовив: "нині відпускаєш твого раба, Владико, по Твоєму слову в мирі, бо бачили мої очі спасіння твоє..." (Лк. 2, 29-30).

...А Симеон їх поблагословив та й прорік до Марії: "Ось призначений Цей багатьом на падіння й уставання в Ізраїлі, і на знак сперечання, - і меч душу прошиє самій же тобі, - щоб відкрились думки сердець багатьох!"

Роздумуючи над таїнством Стрітєння усвідомлюємо собі наш обов'язок готовності до жертви Богу. Маємо через своє тіло віддати Богові "розсудливу службу." Божа ласка допоможе нам не зламатись під мечем терпінь. Людина у своїй залежності від Творця, відчуває внутрішню потребу віддячитись Творцеві через певний принос. Але в історії релігійної думки ми простежуємо поверхове сприйняття і факт приносу жертви. Так, римський філософ і красномовець, Ціцерон писав: "Знайдеш народи без міст... але не знайдеш народу без жертівника і жертви богам." Але забувалось головне призначення жертви, а особливо після відвернення людства від почитання правдивого Бога - до вшанування природних сил (Іс. 1,10-15).

На жаль, старозавітні священники приписані Богом жертви спотворили. За те дорікає Господь через пророка Малахію: "Не до вподоби ви мені стали, - говорить Господь Сил, - і не милі мені приноси з рук ваших. Бо від Сходу аж до Заходу сонця між народами Моє Ім'я, і на кожному місці Імені Моєму приноситься кадило і чиста жертва" (Мл. 1,10-11).

Та чиста жертва, про яку говорить пророк, за вченням св. Церкви, це - жертва тіла і крові Господа нашого Ісуса Христа, - Євхаристійна жертва. Ту чисту жертву зобразив старозавітній священник Мельхиседек, що приніс Богові в подячній офірі хліб і вино. І про цю чисту жертву Нового Заповіту, роздумуючи, спробуємо дослідити:

1. Щоб добре зрозуміти, що це є Жертва Пресвятої Євхаристії, слід відповісти на питання, що є жертва взагалі. Отже, жертва - це принос, дар, що його приносимо або даруємо істоті, яку вшановуємо. Пресвята Євхаристія - це Правдива Жертва, яка

звершується під час св.Літургії. З грецької мови св.Літургія значить те саме, що спільна дія, чи спільне жертвування дарів Богові, від усього Божого народу. Ці дари - це хліб і вино, які під час Євхаристійної частини літургії перемінюються на правдиві тіло і кров Ісуса Христа. Жертва - це акт віри в Бога, акт належності тілу і крові Ісуса Христа. Свята Літургія - це СЛУЖБА САМОГО БОГА. Це водночас жертва від людей і за людей.

2. Які є цілі Євхаристійної Жертви, або яке її завдання?

Коли Божий Син народився у бідній ясині - велика сила Небесного війська хвалила Бога й промовляла: "Слава на висотах Богові..." (Лк. 2, 12-17). Це перша і найголовніша мета і завдання - Славити Бога. Ісус Христос прийшов на землю, став чоловіком, щоб прославити Отця. "Отче, Я Тебе на землі прославив, виконавши те діло, яке Ти дав Мені до виконання." (їв. 17,4).

Друга мета Служби Божої - це подяка за добродійства. Подяка від кожного з нас, від цілого людського роду, від усього Божого народу: Церкви воюючої. Церкви терплячої. Церкви прославленої.

Третя Мета і завдання Служби Божої (Св.Літургії) - перепросити, переблагати і надолужити Богові за гріхи світу. Ісус Христос, перебуваючи на Хресті між небом і землею, просив: "Отче, відпусти їм..." Та і сьогодні, кожної години і хвилини, Він благає Небесного Отця, щоб простив всім людям гріхи заради Євхаристійної Жертви, яка має ту саму безконечну вартість, що Його жертва на Голготі.

Четверта мета, для якої Ісус Христос установив Євхаристійну Жертву, це - наші потреби і наші прохання. Господь сказав: "Коли двоє з вас згодиться на землі просити, щоб там не було, воно буде дано їм Отцем Моїм Небесним; бо де двоє або троє зібрані в Моє Ім'я, там і Я серед них" (Мт. 18, 19-20). Він також сказав: "Чого б ви тільки попросили в Отця, Він дасть вам у Моє Ім'я" (їв. 16,23).

Отож, коли йдемо на Службу Божу, приготуймо свою душу.

Не йдім ніколи з порожніми руками. Виявляймо нашому найлюбішому Господеві, Ісусові Христові всі наші особисті потреби, справи наших ближніх, нашої родини, спільноти, нашого українського народу і всього Божого народу - Церкви. Жертвуймо з нашим Відкупителем безкровну жертву за спасіння душ померлих. Тією жертвою можемо їм найбільше допомогти. Почуття любові до Ісуса Христа, що полюбив нас і видав Себе за нас на смерть, і ще тепер відновлює Свою жертву за нас. Це спонукуватиме нас до жертвовності і пильного зберігання Його заповідей.

Застосування у щоденному житті:

1) Пригадаймо собі рядки з 50 псалма: "жертва Богові дух сокрушений і серцем сокрушеним Бог не погордить."

2) Не пропускаймо жодної недільної і святкової Служби Божої, щоб брати участь у правдивій жертві Богові (Св. Євхаристії).

3) Тримаймо душу в чистоті, щоби гідно славити Господа. Ідімо через покаєння до св.Сповіді і св.Причастя, щоб гідно скласти жертву Богові.

Висновок: Правдива жертва Богові - це прослава Божого Імені у душі і в істині на св.Літургії, з дотриманням чистоти душі і тіла, за прикладом Пречистої Діви Марії.

5. Знайдення Ісуса у храмі

Глибинний зміст таїнства: **Відсутність Бога.**

"...і сталось, що третього дня віднайшли Його у храмі, як Він сидів посеред учителів, слухаючи та запитуючи їх...", "...чого ж ви шукали Мене? Чи ж ви не знали, що в домі Отця Мого треба Мені бути?" "...і прибув у Назарет, і був їм слухняний. А Мати Його зберігала оці всі слова в серці своїм".

Розважання над таїнством знайдення Ісуса у храмі навчають нас, що найжахливіша кара для людини - це відсутність Бога.

Більшого нещастя, як це, у житті людини не існує. Божа й наша Небесна Мати відчуває втрату незвичайної дитини, але Божого Сина, Єдиносущного з Отцем, що через Нього все сталося. Ісус Христос - її Син, також відчуватиме, вмираючи на хресті, оте жахливе опущення, коли взиватиме: "Боже Мій, чому Ти Мене покинув?" (Мт. 27, 46). Немає нічого страшнішого, як залишення Богом. Найжахливіша кара у пеклі - це втрата присутності Бога. Але своїм опущенням на хресті, найдорожчий наш Спаситель надолужує Божій справедливості за наше відкинення, що належалося нам, за наші провини і прогрішення. Коли людина грішить - тратить Бога. Вона від Бога відвертається, а Бог її опускає (залишає). Коли не покається - Бог покине її навіки.

Пресвята Богородиця знаходить Ісуса в храмі. Не знайшла Його ані в родичів, ані в знайомих, але у храмі. Ісус, з волі Отця Небесного залишився у Храмі. Найсвятіша Богомати вчить нас того, де ми маємо шукати Ісуса Христа, коли ми мали нещастя втратити Його через тяжкий гріх. Ми повинні шукати Його у Церкві. Насамперед у св.Тайні Покаяння і св. Євхаристії. Коли ми щиро жаліємо, що своїми прогрішеннями образили Бога, та визнаємо свої гріхи на св.Сповіді, Господь Бог знову приходить до нашої душі. Святий Дух через заслуги Господа Ісуса Христа, змиває наші гріхи і провини, й повертає нам Боже синівство. Ісус чекає на нас. Кличе нас: "Прийдіть до мене, всі втомлені і обтяжені, і Я облегшу вас" (Мт. 11, 28). "Не залишу вас сиротами" (Мт. 14,18). "Отож, я з вами по всі дні аж до кінця віку" (Мт. 28,20).

Застосування у щоденному житті:

1) Остерігаймося тяжких, а по можливості й легких гріхів, щоб не образити люблячого Бога і через це не втратити Його.

2) Якщо через свою недосконалість і слабкість ми згрішили і втратили Бога, то якомога швидше Його віднайдім у Церкві через покаяння, сповідь у св.Євхаристії.

3) Гріх - це є зло. Остерігаймося зла, щоб не платити злом за добро. Господь любить нас - тож віддаймо Йому любов'ю за любов.

Висновок: Треба старатися не падати (не грішити), але якщо вже впали, то встаньмо і віднайдім себе, через покаяння, у Бозі.

Страстні таїнства

Вступ

У страстних таїнствах навчаємось з прикладу Господа нашого Ісуса Христа, як Він не опирається терпінням, але навпаки, охоче піддається їм задля нашого спасіння. "Ісус Христос, маючи радість перед Собою, витерпів хрест, не дбаючи про сором. (Євр. 12,2). "Він помер за всіх, щоб ті, що живуть, жили вже не для самих себе, а для Того, Хто за них помер, воскрес..." (2Кр. 5,15-20).

1. Христос в оливному городі

Глибинний зміст таїнства: згода з Божою волею.

"Отче, коли хочеш, нехай ця чаша мене мине. Тільки ж не Моя, а Твоя воля нехай буде..." "А як був у смертній боротьбі, ще ревніше молився; і піт Його був, як краплі крові, що капають на землю". І підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби. І промовив до них: "Чого ви спите? Уставайте й моліться, щоб не впасти у спокусу!"

Розважаючи над таїнством, бачимо приклад згоди з Божою волею, навіть тоді, коли труднощі напосідають, бачимо Христа на молитві: "Не Моя воля, а Твоя нехай буде!" Ми відчуваємо всю огидність гріхів, які бере на себе Ісус Христос і страждає. І це переживання викликає в нас каяття; нас глибоко ранить агонія душі й кривавий піт на чолі Спасителя.

Коли йдемо до праці, ми напевне не залишаємо відкритих дверей, бо злодії можуть увійти до хати і забрати дорогі для нас речі. Так і молитва, немов замок, що береже нашу душу. Нерозумно чинить той, хто залишає злодіям відкриті двері, а ще менш розумно чинить той християнин, що розпочинає свою працю, чи якусь справу без молитви, відкриваючи свою душу

нападам диявола.

Нині є багато небезпек, які загрожують душі і тілові. Скільки людей вранці встають здоровими і повними сил, а увечері їх вже немає між живими. Одні гинуть в автокатастрофах, інші від серцевого нападу чи іншої несподіваної недуги, а ще інші стають жертвами грабіжників, насильників, убивць і т.д. і т.п., а також наркотиків, пиятики, нечистого життя. "Моліться і чуйте, бо не знаєте, коли прийде ваш час" - нагадує нам Христос. Ще більші небезпеки чигають на нашу душу, бо диявол всюди розставляє свої сіті, щоб як "павук муху" зловити людську душу. З кожного рогу вулиці, з кожної газети, кіно, радіо і телевізора - він закидає свої сіті. Як легко поповнити гріх у таких обставинах; як легко втратити Божу благодать і опинитися у загрозі вічного осудження! Молімося - щоб Господь хоронив нас перед усіляким злом, яке нищить душу, як казав сам Спаситель: "Бійтеся не тих, хто може вбити тіло тлінне, а душі безсмертної вбити не можуть, але тих, які можуть вкинути вас у пекельне вогнище."

Нам треба молитися побожно, бо молитва - це розмова з Богом. Під час молитви стараймося, по-можливості, уникати всілякого розсіяння, бо Христос казав про розсіяних людей: "...ці люди хвалять Мене, але серцеЛ'х далеко від Мене."

Нам треба молитися покірно, бо все, що маємо - походить від Бога і Він усе може відібрати. Найкраще молився покірний митар, кажучи: "Боже милостивий, будь мені грішному".

Нам треба молитися витривало і з повним довір'ям до Бога. Св.Ап.Павло каже: "Приступайте до престолу з чистим серцем, щоб одержати милість і знайти ласку і поміч."

Буває, люди моляться, але нарікають на те, що Господь не хоче вислухати їхніх молитов. Вони тратять ревність до молитви, замість того, щоб ще більше молитися. Коли Бог нас не вислуховує, то це значить, що молимося погано; або просимо про таку річ, яка нам зовсім не потрібна, а можливо, навіть шкідлива і згубна. Бог краще знає, що нам потрібно для спасіння нашої душі.

Молімо́сь так, як молився Ісус Христос: "Отче Святий, не Моя, а Твоя хай буде воля". Що то є - "Моліться, щоб не увійти у спокусу." Ми просимо у Господній молитві: "... і не введи нас у спокусу" - тобто "Господи, у своєму милосерді не допускай на нас спокус понад наші сили". Немає сумніву, що у Божих намірах є місце для дії Його ласки, але Він інколи допускає спокуси, сил царства пільми, щоб нас випробувати у вірі і відданості Йому.

Дві сили в однаковій мірі змагаються за наші душі, впливають на нас і діють у нас. Та від нас залежить, під який вплив підпадемо, якій відкриємося. Така і дійсність, і хочемо, чи ні - треба з нею рахуватися. Спокуси приходять до нас не тільки від диявола-спокусника, за посередництвом зовнішнього світу і оточення, але й з глибин власного "я". "Із серця бо походять лихі думки, убивства, перелюби, розпуста, крадіжки, неправдиві свідчення, богохульства" - каже Христос (Мт. 15,19).

Але з іншого боку, якби не було спокус і боротьби з ними, то не було б і перемоги і відповідно наших заслуг у перемогах над ними. Спокуса змушує нашу любов до Бога виявити себе у своїй вірності і силі. Кожна перемога над спокусою є найбільшою нашою перемогою. Без сумніву, кращою і важливішою від усіх зовнішніх успіхів і перемог. Крім Того, Бог ніколи не допускає спокус, які б перевищували наші сили. Та горе нам, коли ми самі собі шукаємо нагод до спокус...

Застосування у щоденному житті:

- 1) Намагаємося годитися з Божою волею навіть у труднощах.
- 2) Молімо́сь, щоб не піддатися спокусам, яких є повно довкола нас. Стараймося їх перемагати віддаючи себе під покров небесної нашої Матері - Пресвятої Богородиці.
- 3) Просімо в Бога ласки захисту і перемоги над спокусами. А щоб Господь вислухав наші молитви, стараймо́сь не розсіювати нашої уваги під час молитви на дочасні речі і проблеми.
- 4) Стараймося звертатися до Бога своїми власними словами, а не завченими фразами, щоб уберегтися від зовнішнього,

фальшивого поклоніння.

5) Будьмо покірні й обережні, бо носимо дорогоцінний скарб Божого дитинства у крихких посудинах. Не створюймо передумов для виникнення спокус. Втікаймо від них, перемагаймо їх, корімось Божій волі. Бог дав - Бог взяв, нехай буде благословенне Ім'я Його. "Отче Святий, не моя, а Твоя хай буде воля".

Висновок: Гріхи через спокуси, і заслуги через перемоги над спокусами. Два світи -. Світло і Пітьма змагаються за людську душу: Спасіння і його врата, царство Боже, обіцяне нам Богом від сотворення світу і пекло - приречення душі на вічне страждання через втрату Бога.

Все залежить від вільного рішення людини, - що вона обере, якій Силі піддається - Злу чи Добру! Дияволу чи Богові. Спасінню душі і успадкування царства Божого, чи догоджувати пристрастям і терпіти вічні муки в пеклі?

2. Бичування Ісуса Христа

Глибинний зміст таїнства: чистота тіла.

"...Пилат, бажаючи догодити юрбі, відпустив їм Варавву, а Ісуса, збичувавши, віддав, щоб Його розп'яли". (Мр. 15, 15). Ісус дає Себе бичувати за наші гріхи нечистоти! Через святу тайну Хрещення наше тіло стало храмом Святого Духа, що замешкав у ньому через свою ласку. Бережім його у чистоті.

Св.Ап.Павло каже: "Браття, ми боржники не тілу, щоб за тілом жити: бо коли живемо за тілом, то помремо. Як же духом умертвлюємо тілесні вчинки, будемо жити" (Рм. 8,12-13).

Одного разу, якийсь багач хотів розважити своїх гостей і для того запросив їх на подвір'я, де було місце, обрамлене високою залізною огорожею, поза якою було видно великого ведмедя. Слуги нагріли велику миску меду та й випустили ведмедя, що прожогом кинувся до меду і почав його пити, але з сильним ревом за хвилинку відскочив убік, а потім знову припав до миски,

але цього разу почав кидатися на всі боки аж доки не впав мертвий на землю. Гарячий мед знищив йому нутроці.

Захланність ведмедя нагадує нам людську захланність, бо опановані нею християни не мають сили протистояти пристрастям, що нищать їхнє тіло і душу. За земні радощі, що тривають дуже коротко, вони гинуть для вічного щастя у небі. Саме це мав на думці св.Ап.Павло, заохочуючи римлян умертвляти не своє тіло, а свої пристрасті, і пожадливість.

"Найкращою порою для цього є святий піст і треба нам гартувати свою волю: хто менше постить, хай більше молиться і практикує чесноти милосердя супроти свого ближнього. У пості варто практикувати гарний християнський звичай спільної молитви цілої родини (о.І.Нагаєвський т.77 ст. 18).

Не так ви нині постите, щоб голос ваш було чути на небі. Хіба такий піст Мені до вподоби... Ось який піст Я люблю: Кайдани несправедливості розбити, Пути корми розв'язати, пригноблених на волю пустити, кожне ярмо зламати, з голодним своїм хлібом поділитись, увести до хати бідних, безпритульних, побачивши голого, одягти його, від брата твого не ховатись... (Іс. 58).

Застосування у щоденному житті:

1) Коли нечисті спокуси вдираються в нашу душу, тоді хай образ скатованого Спасителя стоїть нам завжди перед очима. Частіше молимося, щоб не піддатися спокусі.

2) Не вибираймо Варавву - гріх, не віддаваймо більше Ісуса Христа на бичування! Тут необхідна молитва до Непорочно Зачатої, щоб допомогла нам зберегти наше тіло і душу чистими.

Висновок: Св.Августин навчає нас: "Створив Бог тебе без тебе, але не спасе тебе без тебе." Тому що для цього необхідна наша співпраця з Богом. А щоб вона була дієвою - нам необхідно тримати себе у чистоті і тілом, і духом, не потикати (не піддаватись) пожаданням тіла, опиратися гріху, боротись з ним - з своїми низькими пристрастями. Боротись проти забаганок

власного тіла і його пожадливоростей.

3. Вінчання Ісуса терням

Глибинний зміст таїнства: чистота душі (думок).

"...Вояки повели Його на середину двору... зодягли Його у багрянлицю і, сплівши з тернини вінок, наложили на Нього. Та й стали Його вітати, кажучи: "Радуйся, царю Юдейський." І по голові били Його тростиною, і плювали на Нього, й навколішках кланялись Йому." (Мр. 15, 16-19). Ісус Христос надолужив не тільки за гріхи тіла, але й за гріхи розуму - гріхи гордості, зарозумілості і пихи, за всі гріхи, вчинені думкою. Багато людей насміхається з Його царства, бо Його царство "не від світу цього!", а небесне.

Гріх гордості, найбільше з усіх гріхів робить людину подібною до диявола, тому він стоїть першим у списку головних гріхів. Тримаймося подалі від цього гріха. Бо чого ж нам чванитися - красою тіла, але будь-яка хвороба може знищити його упродовж кількох днів. Не варто гордитися і знаннями - бо як каже мудра народна приказка: "людина до смерті вчиться, а дурнем помирає". Не варто гордитися й дочасним майном, бо прийде година, коли будемо змушені покинути його на землі. Не варто гордитися й дочасною славою, бо вона триває дуже коротко: і нині-люди хвалять, а завтра вже судять.

До всіх, що цінують більше дочасні - славу, багатство, розкоші і т.п., ніж вічне життя, говорить Ісус Христос: "Безумний, цієї ж,ночі душу твою заберуть у тебе, а те, що ти зібрав, кому воно буде?" (Лк. 12, 20).

Наша душа є цінніша понад усе. За неї ведеться бій між Богом і дияволом. "Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти" (1 Птр. 5, 8).

"Одягніться ж у повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрощам диявольським. Нам треба бо боротися не проти тіла і крові, а проти злих начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах." (Еф.

6, 11-12).

Ісус Христос осуджує гордих людей: "Ви робите себе праведними перед людьми, але Бог знає ваші серця; що у людей високе - воно Богові осоружне".(Лк. 16). Він казав: "Хто вивищує себе, буде понижений, а хто понижує себе, буде вивищений".

Застосування у щоденному житті:

1) Тримаймо свою думку чистою. Поборюймо гріх гордості, щоб не бути відкинутим від Бога, як диявол, або як перша людина, що через цей гріх втратила царство Боже.

2) Остерігаймося нечистих думок і молимося за прихід Того царства: "...Нехай прийде царство Твоє".

3) Не стидаймося визнавати свою приналежність до Його царства, особливо тоді, коли хтось насміхається з нашої побожності і служби Богові.

Висновок: Коли гріх гордості занечищує наш розум, коли нечисті думки полонять наше серце - молимося до Господа нашого Ісуса Христа і Його Матері, Пресвятої Богородиці, щоб вони допомогли нам своєю ласкою поборювати цей великий гріх.

4. Хресна дорога

Глибинний зміст таїнства: виконання свого призначення у світі.

"...і коли наглумилися з Нього, тоді зняли з Нього багряницю і вдягнули Його в Його одяг та й повели, щоб Його розп'ясти." "І нісши свого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по гебрейському Голгофа." (їв. 19,17).

Хресна дорога безнастанно нагадує нам, що носити свій хрест - терпіння, яке Бог допускає на нас, це істотна відзнака Христового учня. Спаситель каже нам: "Як хто хоче йти за Мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде услід за Мною" (Мр. 8, 34).

Добре розваживши вище сказане, бачимо, що кожна людина має якийсь хрест (призначення) від Бога і повинна нести його без нарікань, тобто виректися себе самого. Коли ж прийде хвилина духовного заламання, нам треба дивитися на хрест Господній і з нього черпати силу і завзяття у житті. І про це кожний повинен думати не тільки в часі Великого Посту, але й кожного разу у хвилинах розпуки. Кожна добра справа вимагає напруги, що приносить виснаження і фізичний біль, тому часто буває, що ще перед закінченням праці нас огортає розчарування і як кажуть люди: "нам опадають руки".

Так є і в духовному житті людини. У туземному житті хрест є нашою силою і надією, а по смерті - коли Христос-Суддя засяде судити живих і мертвих, - хрест стане спасінням і вічною нагородою для тих, хто йшов слідами Христа-Спасителя. І тому важливим є навчання, що наша доля у вічності залежатиме від того, як хто з нас несе свій хрест на землі, що його Бог поклав на наші плечі. А Бог найкраще знає, який хрест кожний з нас може нести. І коли Він дає комусь важчий хрест, то водночас дає йому й більшу силу нести його. Носінням хреста ми уподібнюємось до самого Ісуса Христа. Без хреста нема наслідування Христа. Але, якщо ми раз носимо хрест, а раз кидаємо його через гріх і падаємо - то встаньмо. Нашим обов'язком є допомогти Христові нести хреста. Улегшім Йому терпіння - не додаваймо Йому мук поновними нашими гріхами.

Застосування у щоденному житті:

1) З терпінням і покорою носимо свого хреста, виконуймо своє призначення і Божу волю.

2) Несучи свого хреста (призначення) допомагаймо і ближнім нашим у носінні їхнього хреста.

3) Улегшім терпіння Ісуса, уникаючи зла і своєю покутою допоможим Йому нести хреста.

4) Стараймося уникати гріхів, а коли й згрішили - покаймося і через св.Сповідь підведімо до поновного носіння хреста.

Висновок: Дякуймо Богові за хрест, якого Він на нас поклав, бо несучи його у покорі з терпінням і вдячністю, через цю "долину сліз" - він приведе нас до царства Божого на небі.

5. Смерть на хресті (Розп'яття)

Глибинний зміст таїнства: школа святості.

"...там Його розп'яли, а з Ним разом двох розбійників, з одного та з другого боку, а Ісуса всередині. А Пилат написав і напис той умістив на хресті. Було ж там написано: "Ісус Христос, Цар Юдейський". "Під хрестом же Ісуса стояли - Його Мати й сестра Його Матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина. Як побачив Ісус Матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до Матері: "Оце жоно твій син!" Потім до учня каже: "Оце мати твоя!" і з тієї години той учень узяв її до себе (їв. 19-17,18: 25-27).

"А один із злочинців розп'ятих став зневажати Його й говорити: "Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас!" Озвався ж той другий і докорив йому, кажучи: "Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Але ми справедливо засуджені, і належну заплату за вчинки свої беремо, - цей же жодного зла не вчинив." І сказав до Ісуса: "Згадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!" І промовив до нього Ісус: "По правді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!" (Лк. 23, 39-43).

"Потім, знаючи Ісус, що вже все завершилось, щоб збулося писання, проказує: "Прагну!" Тут стояла посудина з оцтом. Вояки ж губку оцтом наповнивши, і на тростину її настромивши, піднесли до уст Його. А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: "Звершилось" (їв. 19, 28-30). "... і скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: "Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!" І це прорікши, Він духа віддав. (Лк. 23,46).

"...І ось завіса у храмі роздерлася надвоє - від верху аж до низу, і земля затряслася, і зачали розпадатися скелі, і повідкривались гроби, і повставало багато тіл спочилих святих, а з гробів повиходивши, по Його воскресінні, до міста святого увійшли, і багатьом з'явилися. А сотник, та ті, що з ним стерегли

Ісуса, як землетрус побачили, і те, що там сталося, налякалися дуже й казали: "Він був справді Син Божий!" (Мт. 27, 51-54).

"Не ридай наді Мною, Мамо, бачивши у гробі Сина, що Його в лоні почала безсімейно. Бо встану і прославлюся, і вознесу зі славою незмінно, як Бог, тих, що з вірою і любов'ю Тебе величають (Ірмос 9п.). Роздумуючи над таїнством, бачимо приклади святості Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці. Божа Мати стояла при хресті. Тут при хресті Вона страждає. Приносить Свого любого Сина в жертву Небесному Отцеві. Вона вже була принесла Його в жертву у сороковий день по народженні, але та жертва не була кривава. Оця жертва кривава. Вона приносить її разом з Ісусом, з Ним співстраждає. У своїй душі переживає усі страждання Сина. Своїми очима повними сліз, дивилася на Сина Чоловічого, якому дала людське тіло. Вона знає, що Він Творець неба і землі, всесвіту. Тепер Він прибитий до хреста. Від голови до стіп - одна жахлива рана. Голова в терновій короні. Притулить її Ісус до дерева, довгі, гострі шипи вбиваються глибше в Його Божі скроні. Схилить її додолу, і рани на руках розриваються, печуть вогнем, волосся зліплене кров'ю, очі зайшли кров'ю, обличчя у крові, губи спалені гарячкою, плечі збиті, скатовані, груди поранені, важко вже підносяться, коліна і лікті позбивані. Серце Ісусове важко б'ється. У такому вигляді бачить Пресвята Мати свого Сина, Найлюбішого свого Сина і Бога. Хто спроможний зрозуміти - відчувати її несказаний біль?

І що Він їм злого зробив? За що Його так скарали? Так Він тільки добро людям робив: скільки хворих уздоровив, скільки калік, паралітиків, сліпих, глухих, німих, прокажених ізцілив, злих духів виганяв, мертвих воскрешав, скільки тисяч народу кількома хлібами нагодував? А як же Він їхніх дітей любив: благословляв їх і до серця свого пригортав. Нікого від себе не віддалив, найбільших грішників приймав, прощав гріхи, відпускав у мирі.

Що ж сталося? В неділю народ хотів проголосити царем, кликав: "Осанна", а сьогодні: "Розіпни Його!" Де ж ті всі люди, що їм добро робив Предобрий її Син? Навіть апостоли залишили Його самого. Один зрадив Його, продав - це Юда Іскаріот. Другий Симон-Петро, вирікся Його. Інші повтікали. Лишився при хресті один-єдиний Іван. Це дуже відчуває Пресвята Богородиця. Всі

душевні болі Сина уділяються Матері.

"Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять" (Лк. 23, 34). Божа Матінка чує ці слова. Вона їх повторює у своїй душі: "Боже, Отче милосердя, відпусти їм, тим катам, що Мого Сина так жорстоко бичували, що висміяли Його божество і царство, увінчавши Його терновою короною, що руки й ноги прибили до хресного дерева. Прости священникам, книжникам, отому стихійному народові невдячному, що видав поганам Його на розп'яття. Так Вона молиться за ворогів. Ісус так навчав: "Любіть ворогів ваших і моліться за тих, що вас переслідують, таким чином станете синами Отця вашого, що на небі" (Мт. 5, 44-45). Наслідуймо її. Прощаймо від серця нашим ворогам, бо інакше Отець наш небесний не відпустить нам наших провин.

"Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?" Оці слова нашого найдорожчого Спасителя висловлюють найстрашнішу Його муку, страшнішу від усіх фізичних страждань. Опущення Небесним Отцем! Люди часто не беруть до уваги цих слів. Марія їх досконало розуміє. Вона співчуває Ісусові. Ісус не нарікає, але хоче нам дати зрозуміти, що найбільша мука у пеклі, це стан душі без Бога. Ми створені для оглядання Бога обличчям в обличчя, так, як Він є! У пеклі душа покинута Богом навік-віки. Проклята людина ніколи не побачить Божого лиця, обличчя Найлюбішого Отця, що полюбив людину любов'ю вічною.

Ще кілька хвилин і Ісус віддасть душу в руки Отця Небесного. "Скуштувавши оцту, вимовив Ісус: "Звершилось!" Ніхто з присутніх не розуміє тих слів, лише Його Пресвята Мати. Звершилось усе, що про нього було написано. Звершилися всі прообрази, всі пророцтва. Звершилась воля Небесного Отця, звершилась жертва Божого Сина, звершилось спасіння світу. Марія - Господня слугиня, все це пережила від хвилини зачаття Божого Слова у своєму лоні, в Його народженні, у храмі жертвуючи Його, як Дитинку, коли Його втратила дванадцятилітнім, у Єгипті, Назареті, на Хресній дорозі і тепер при хресті. Завіса у храмі роздерлася надвоє – символізуючи спасіння роду людського і відновлення зв'язку з Господом, відновлення шлях до спасіння людських душ.

Застосування у щоденному житті:

1) Дякуймо Ісусу Христу в молитві за те, що взяв на себе всі гріхи людства, чим забезпечив нам дорогу до царства Божого.

2) Учімося прощати навіть ворогів наших, за прикладом Ісуса Христа і Діви Марії.

3) Стараймося наслідувати у щоденному житті приклади з життя Ісуса Христа і нашої небесної Матері.

4) Дякуймо Господу нашому Ісусу Христу за те, що Він своєю смертю - смерть подолав і ми тепер маємо надію побачити у вічності обличчя Бога.

5) Жертвуймо добрі діла, молитви і себе самих задля спасіння людських душ "Вкажу беззаконним дороги Твої і нечестиві до Тебе навернуться" (50 пс).

Висновок: Можливо, ми бажали б теж віддати свого духа у Божі руки, як наш Найдорожчий Спаситель, - та наразі наша місія ще не скінчилася, бо кожен з нас мусить виконати своє призначення, несучи свого хреста на цій "долині сліз". Ми повинні, наслідуючи нашого Спасителя, через терпіння і страждання, не втративши любові до Господа і наших ближніх - пройти випробування, щоб очистившись, увійти до царства Божого у вічності.

Славні Таїнства Вервиці

Вступ

"Ми можемо сумніватись у тому, чи може Бог накласти на когось страшнішу кару, як допустити до того, що він змарнує своє життя у погоні за земними радощами, цілковито забуваючи про щастя, що єдине триватиме вічно." (Папа Лев).

Цьому сумному станові можна зарадити роздумами над кінцевими таїнствами вервиці тому, що саме вони вчать нас

правильно дивитись на все і завжди бачити все у властивій перспективі. Тільки тут пізнаємо правдиве відношення між часом і вічністю, між нашим життям на землі і нашим життям у небі.

1. Воскресіння Христове

Глибинний зміст таїнства: Жива віра.

Ангел звістив Благодатній: "Чистая Діво, радуйся! І знову кажу: "Радуйся!" Твій Син воскрес із гробу на третій день і мертвих воскресив. Люди веселіться! Світися, світися, Новий Єрусалиме! Слава бо Господня на Тобі засяяла. Радій нині й веселися Сіоне, а Ти, чиста Богородице втішайся, воскресінням Сина Твого."

Пресвята Діва Марія не мала ні найменшого сумніву у Христове воскресіння. В нього Вона непохитно вірила. Ісус, Божий Син, сказав, що на третій день Він воскресне, отже насправді воскресне. І Він воскрес. Божий посланець звіщає їй тепер, щоб її попередити приготувати до несказанно радісної зустрічі з Сином.

Тепер уявімо собі, якою була радість Пречистої Діви Марії. З тугою Вона вичікувала тог ранку. Вона молилася вдень і вночі. Вона запевняла побожних жінок і всіх, хто приходив до Неї, що Ісус воскресне. І ось Він їй з'являється. Вона Його бачить живого прославленого. Яке чудесне Його тіло? Вона бачила Його у крові, зраненого, померлого, а тепер Він залишив на своєму тілі тільки п'ять ран: на руках, на ногах і на боці. Вони тепер не страшні. Вони неначе чудові діаманти. Ісус зайшов до її кімнати, хоч двері були зачинені. Ісусове тіло перемінен одуховлене. Для нього немає жодної перешкоди. Воно швидке, як думка.

Оглядаймо й ми Воскреслого Ісуса з такою надприродною радістю, як Його оглядш Пресвята Його Мати. Дотикаймося Його найсвятіших ран, як це зробить св.Тома. Закличмо й ми: "Господь мій і Бог мій!" Не будьмо невіруючі, а віруючі. Ті рани Ісус залишив на те, щоб довести, що то Він, Той самий, що помер був, а тепер воскрес і знову живий. Ми щасливіші св.Томи і апостолів: "Щасливі ті, які не бачивши, увірували" (їв. 20, 29). Подивляймо і

прославляймо воскреслого Ісуса, як Божа Мати. І сильно вірмо, що й ми воскреснемо. Про це запевняє нас наш Найдорожчий Спаситель: "Хто споживає тіло моє і кров мою п'є, той живе життям вічним, і Я воскресну його останнього дня." "Я - воскресіння і життя. (Ів. 6, 54). Хто в мене вірує, той навіть і вмерши - житиме" (Ів. 11, 25).

"Така воля Мого Отця, щоб кожен, хто бачить Сина і вірує в Нього, мав життя вічне і щоб Я воскресив його останнього дня" (Ів. 6, 40). Ми віримо в цю правду. Ми щоденно (у символі віри) повторюємо: "Очікую воскресіння мертвих і життя майбутнього віку." А св.Ап.Павло нас навчає: "Як бо в Адамі всі вмирають, так у Христі й оживуть усі" (І.Кр. 15, 22). Він також каже: "Коли ми надіємось на Христа лише в цьому житті, то ми - найнещасливіші з усіх людей" (ІКр. 15, 19).

Розважаючи над цим таїнством, ми бачимо з'яву Ісуса Пресвятій Своїй Матері, радіймо з Нею, тішмося її радістю, її щастям. Просім її, щоб пам'ять про наше воскресіння завжди збільшувала в нас радість і заохочувала нас до вірної служби Богові і до любові Ісуса Христа понад усе. Любити Ісуса - це виконувати Його заповіді. Він же сказав: "Якщо любите Мене, то Мої заповіді берегтимете" (Ів. 14,15). "Той, у кого Мої заповіді і хто їх береже, той Мене любить" (Ів. 14,21).

Пояснюючи значення Христового воскресіння, св.Ап.Павло писав до Коринтян: "Якби Христос був не воскрес, даремна була б наша віра і даремна була б наша проповідь" (І.Кр. 15, 14). Смерть Ісуса Христа була доказом Його любові до нас. Його ж Воскресіння є найбільшим і ніким та нічим незбитим доказом Його Божественного походження. Своїм Воскресінням Він довів людському родові, що Він є Божий Син і що Його навчання є Божим навчанням.

Тим то празник Христового Воскресіння — це празник перемоги добра над злом, світла над , темрявою і життя над смертю. Радісний гомін Великодніх дзвонів щороку голосить світові перемогу Христа-Спасителя над нищівними силами пекла. Своєю смертю Ісус Христос переміг смерть і дав нам життя вічне - співаємо у церковній пісні.

Застосування у щоденному житті:

1) Плекаймо щоденно живу й дієву віру, як казав Ісус Христос: "Мій Отець прославиться, коли щедрий плід принесете і будете моїми учнями. Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в Моїй любові: а в Моїй любові будете, коли збережете Мої заповіді, як і Я зберіг заповіді Мого Отця і в Його любові перебуваю (їв. 15, 8-Ю).

2) Радісно зустрічаймо Його воскресіння і не лише самими словами, а більше добрими ділами і прикладом нашого праведного життя.

3) Живімо у Христі і для Нього, зберігаймо Його заповіді, щоб колись воскреснути до нового життя в небі.

4) Мужньо живімо згідно з тим переконанням, що Він наша Дорога, Правда і Життя.

Висновок: Якби була нині жива віра у воскресіння Христа, не лише в мурах церков і домах молитви, але й у серцях усіх людей, якби ця ЖИВА ВІРА була в усіх школах, університетах, парламентах, міжнародних зборах, - тоді зникли б з лиця землі всілякі злидні, скінчилося б переслідування і знуцання сильніших над слабшими і врешті прийшла б перемога добра над злом і Божий мир у світі.

2. Вознесіння Христове

Глибинний зміст таїнства: Надія.

А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниці Отчої, що про Неї казав - ви чули від Мене. Іван бо водою хрестив, - ви ж охрещені будете Духом Святим через кілька тих днів! А вони, зійшовшись, питали Його й говорили: "Чи не цього часу відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?" А Він їм відказав: "То не ваша справа, знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі і в

усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі".

І, прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситись став, а хмара забрала Його сперед їхніх очей. А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі осі, стали при них, та й сказали: "Мужі Галилейські, - чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо! Тоді вони повернулись до Єрусалиму з гори, що Оливною зветься, і що знаходиться поблизько Єрусалиму, на віддаль дороги суботнього дня" (Ді. 1, 4-12).

Ісус Христос сказав своїй Матері та учням перед своїм вознесінням, що сорокового дня відійде до Небесного Отця, а п'ятдесятого дня зішле Святого Духа Утішителя, Який продовжуватиме Його діло, свідчитиме про Нього, буде душею св.Церкви.

Ісус Христос не залишить людей напрозволяще. Перебуватиме з людьми у Пресв.Тайні Євхаристії, а при кінці світу знову прийде судити живих і мертвих. Він лишає Свою Улюблену Матір із улюбленим учнем св.Іваном. В його особі Вона стала Матір'ю всіх людей. Вона залишиться ще на землі, щоб допомогти апостолам своїми порадами, апостолувати своїм прикладом і молитвами. А після смерті забрав її враз з тілом і душею до Неба.

Застосування у щоденному житті:

1) Ісус Христос перед своїм вознесінням подав надію апостолам, щоб чекали виконання обітниці Божої - на зіслання Сили через Святого Духа, а також допомоги у щоденному апостолуванні. Тому й ми не втрачаймо надії на Божу поміч у нашому щоденному житті і праці на Божу славу.

2) Берімо приклад з нашої Пресвятої Матері, яка завжди мала надію на Божу поміч у виконанні свого апостолату для Божої слави.

Висновок: Ісус Христос, що вознісся на небо, є запорукою,

що й ми колись також дійдемо до нашого правдивого дому. На Нього надіймось, і ця надія дає нам відвагу й силу у боротьбі за українську Україну, у встановленні справедливості "на нашій не своїй землі..." І доти, доки не будемо мати сильної віри в Бога і уповати на Його поміч - не досягнемо своєї мети. Щасливий народ, для якого християнство є живою вірою.

3. Зіслання Святого Духа

Глибинний зміст таїнства: любов.

В десятий день по вознесінні, а в п'ятдесятий по воскресінні Ісуса Христа, зібралися апостоли в Єрусалимі. З ними була й Пречиста Діва Марія і нововибраний, на місце Юди Іскаріотського, апостол Матій.

О дев'ятій годині рано постав шум з Неба, наче від буйного вітру, і наповнив увесь дім. Над апостолами появилися поділені язики, мов вогонь і осіли на кожному з них. Це був Святий Дух, котрого обіцяв Христос зіслати з неба. Усі вони сповнилися Святим Духом і почали говорити різними мовами та відважно проповідувати Христову науку, яку аж тепер добре зрозуміли.

Саме тоді були жидівські зелені свята і в Єрусалимі перебували люди з різних сторін світу. Задля дивного шуму, зішлися всі перед домом, де були зібрані апостоли. І всі дивувалися, бо кожний з них чув, що апостоли говорять його рідною мовою. Особливо апостол Петро відважно проповідував перед усім народом, що Ісус Христос Воскрес. Того дня охрестилося в Єрусалимі три тисячі людей (Ді. 2, 1-9).

Прощаючись з апостолами на Тайній Вечері, Христос казав їм: "Хто любить мене, захоче Моє слово, і мій Отець полюбить його, і прийдемо до Нього, і житимемо в Ньому. Це говорив Я вам, як був з вами. Тепер Утішитель, Святий Дух, якого Отець зішле в Ім'я Моє, в усьому вас повчить і все вам пригадає, що Я говорив вам. Мир залишаю вам, Мій мир даю вам; не як світ дає, даю вам його." (їв. 14, 26).

Святий Дух, що зішов на апостолів у вигляді вогненних

язиків у перші Зелені Свята, буї Божою любов'ю. Христос потішав апостолів, щоб не сумували Його відходом з цього світу, бо це стане для них джерелом нового благословення; бо прийде Святий Дух - Утішитель, що навчить їх великих речей.

Святий Дух - Єство, що удосконалює всіх і дає всім повноту життя. Він з'єднується душею не через притягання її до себе, але радніше, через усунення злих нахилів, що наповнюють душу занадто великою любов'ю до нашого тлінного тіла і так відсувають її в приязні з Богом. Людина без плями гріха відновлює в собі образ Божий і стає святинею Святого Духа.

Як говорить святий апостол Павло: "Кожному дається виявлення Духа на спільну користь. Одному дається через Духа слово мудрості... Іншому віра в тім самім Дусі; іншому дар зцілення у тім єдинім Дусі; іншому сила творити чуда; іншому дар пророкувати... іншому - різні мови... Все це чинить один і той же Дух" (Ікр. 12: 7, 9, 10-11). Такі великі і різноманітні дари приніс Святий Дух апостолам, як зійшов на них у вигляді вогненних язиків. Вогонь - це символ любові, бо Христос приніс на землю вогонь Божої любові.

Любов є горючим вогнем, що вливається в серця святих і усуває звідти все земне, очищує нечисте і удосконалює, чого тільки діткнеться. З того слідує правда, що любов, якою любимо Бога - Безконечне Добро, - має в собі силу звільнити нас від найважчих гріхів і привернути до стану Божого синівства.

Несамолюбна і правдива любов між людьми не є вислідом людського духа. До її осягнення є конечним Святий Дух, що сходить від Бога Отця через Сина і стоїть понад логікою різності і єдності людського роду: а ним є ніщо інше, як любов Святого духа між людьми. І коли в якійсь спільноті перебуває Святий Дух, там християни люблять Бога і себе самих задля Бога, бо Святий Дух є початком і кінцем всього буття на землі. Він є життєдайним джерелом буття і життя. Через Нього у світі існує любов добра і краси, і Він дає силу спротиву гріхові і злу.

Застосування у щоденному житті:

1) Таїнство зіслання Святого Духа навчає нас ревності і любові. Любов до Бога спонукує нас поширювати Його царство у собі та в інших.

2) Вслід за апостолами не звертаймо уваги на ворогування і нападні юрби, а будьмо сильні і охочі пожертвувати час і працю на Боже діло завжди і всюди.

3) Берімо приклад з Пречистої Діви Марії в апостолу ванні, владним прикладом заохочуючи ближніх до поширення Божої науки у цьому поганському оточенні.

4) Благаймо Святого Духа, щоб Він сьогодні не минув нашого українського народу і дав йому витривалість, мужність та силу, з любові до Бога і справедливості, витримати у боротьбі за українську Україну і царство Боже на землі.

Висновок: Святий Василій Великий каже, що людський розум намагається уявити собі Святого Духа, як щось описане, обмежене, чи мінливе. Нам треба уяснити собі найвище поняття, ідею Розумної Істоти, необмеженою силою, великого без міри, незв'язаного часом ані простором і це буде не повне і маленьке поняття Святого Духа, до якого йдуть святі подвижники і споможені Його подихом, доходять до великого звершення.

4. Успення Пресвятої Богородиці

Глибинний зміст таїнства: чистота досмертна. Відданість Богові.

"Владою Господа нашого Ісуса Христа, святих апостолів Петра і Павла і нашою власною повагою проголошуємо, заявляємо і очеркуємо, як Богом об'явлену правду, що Непорочна Божа Мати, Приснодіва Марія сповнивши біг свого життя, була взята з тілом і душею до небесної слави. (Папа Пій XII 1950 р.Б.).

Таїнство Успіння Пресвятої Богородиці або Внебовзяття - полягає в тому, що Ісус Христос забрав Свою Матір до Неба з тілом і душею. В одному з передань читаємо, що коли Пресвята Богородиця померла (заснула), тоді апостоли, чудесним

способом, зійшлися на її похорон. Не було між ними св.апостола Томи. Він прибув аж третього дня після похорону. Він просив апостолів, щоб йому відкрили нагробний камінь. Коли ж вони відкрили камінь, то не знайшли тіла Діви Марії, а тільки похоронну ризу і квіти. Отож всі повірили, що Марія, Мати Господа, воскресла, і що її разом з тілом взято до неба. Пресвята Богородиця уснула- померла. Годилося б, щоб Вона повністю уподібнилася до свого Сина. Однак її смерть не була болюча. її земна смерть була справжнім сном. Смертельні болі Вона пережила при Хресті з Ісусом Христом.

Смерть прикрою і страшною роблять три обставини: Перша, це прив'язання до життя і до світу, до багатств і до земних речей. До життя Пресвята Діва не мала прив'язання. Вона жила з ласки святого Івана Богослова, якому Христос віддав її в опіку.

Друга обставина, причина, що робить смерть людини прикрою, це - докори сумління на згадку поповнених гріхів. Марія - Непорочнозачата; без первородного гріха. Вона ніколи у своєму житті не поповнила найменшого гріха.

Третя причина, що робить жахливою нашу смерть, це - страх, пов'язаний з сумнівами, чи ми знаходимося у Божій ласці, страх перед Божим судом. Марія була повна ласки. З нею завжди був Господь. "Радуйся благодатна, Господь з Тобою". Про це запевнив її Божий Ангел Гавриїл. Ісус Христос, її найдорожчий Син, напевно не буде для Неї Суддею, але Спасителем. Вона все своє життя, всі праці, всі клопоти посвятила для Нього.

Непорочна Божа Мати воскресла і була взята до неба. Прийшов по Неї її Син, Наш Предобрий Спаситель. Він у супроводі Ангелів упровадив її у небесні хорони.

Застосування у щоденному житті:

1) Таїнство Успення Пресвятої Богородиці навчає нас досмертної чистоти душі і тіла, за прикладом Непорочної Діви, і відданості Богові аж до смерті, щоб і ми змогли успадкувати царство, обіцяне нам від сотворення світу.

2) Не прив'язуймо своєї душі до земних дібр і тілесних уподобань своїми думками, молимо Пресвяту Богородицю і її Сина, Ісуса Христа, щоб позбавив нас спокус диявола і цього грішного, перелюбного світу, або дав силу їх побороти.

3) Остерігаймося злого, творім добро, щоб було нам з чим стати на Суд Божий по смерті. Тоді не матимемо страху перед смертю. Частіше приступаймо до Св. Сповіді, щоб перебувати у ласці Божій.

Висновок: Переможено закони природи в Тобі, Діво Чиста; бо в родинах дівство, а по смерті життя перемогло; по родинах Діва і по смерті жива, Ти завжди спасаєш, Богородице, спадкоємство Твоє" (Ірмос 9 п. Утр.).

"Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам і пиха життєва - це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливості, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!"(1.Ів.).

5. Увінчання Пресвятої Богородиці в небі

Глибинний зміст таїнства: побожність. Достойна винагорода в небі.

Пречиста Богородиця Діва воскресла і взята до неба. Небесний Отець привітав свою Найулюбленішу Доньку й наложив на її скроні корону Цариці неба і землі: ангелів, патріархів, пророків, апостолів, мучеників і мучениць, ісповідників і ісповідниць. Божий Син, Цар царів і Владика владик, посадив Свою Найулюбленішу Матір на троні праворуч Себе. Святий Дух привітав свою Обручницю й Повірницю несказанних ласк.

Внебовзяття й Увінчання Приснодіви Марії і Матері нашого Господа, це - її найбільший триумф. І ми, всі земляни, дякуємо Богові в Тройці Єдиному, що Він її сотворив такою чудною, що освятив її, що вивищив понад усяке створіння.

Насправді: "Достойно є воістину величати Тебе, Богородицю,

всеблаженну і пренепорочну і Матір Бога нашого".

Застосування у щоденному житті:

1) Плекаймо довіру до посередниці Божих ласк - Пречистої Діви Марії.

2) Збираймо заслуги за добрі діла, щоб відзискати у Бога нагороду в небі.

3) Поспішаймо робити добро задля слави Божої, наслідуймо Царицю нашу Небесну, щоб бути повними ласки.

Висновок: Бог Творець - справедливий суддя, що за зло карає, а за добро винагороджує. На прикладі з життя Пресвятої Богородиці бачимо, як потрібно жити, щоб відзискати у Бога справедливу винагороду у небесному царстві.

Кінцеві роздуми над таїнствами Богородичної вервиці

Окрім школи самоосвіти, якою є розважання над таїнствами з життя Ісуса Христа і Діви Марії щодо наслідування у щоденному житті для кожного християнина, маємо ще 15 обітниць від посередниці Божих ласк, Пречистої Богородиці, як запевнення про одержання винагород за відмовляння Богородичного псалтиря (вервиці).

Згідно з переказом, Пречиста Діва Марія дала подібні обітници св.Домінікові у 1206 р., а в 1251 р. св.Симонові та в 1917 р. у Фатімі (Португалія) доповнила їх.

Той переказ говорить, що хто вірно відмовлятиме вервицю, той стане учасником наступних п'ятнадцятьох обітниць:

1. Тим, хто служитиме мені вірно, відмовляючи вервицю, дам особливу ласку.

2. Я обіцяю дати свою особливу охорону і великі ласки всім, хто побожно відмовляють мій псалтир (вервицю).

3. Вервиця стане найсильнішим засобом проти пекла; вона знищить злі нахили, ослабить гріх, поконає безвір'я.

4. Вона стане причиною поновленого розквіту чеснот і добрих діл, випросить щедрого Божого милосердя; відверне серця людей від любові до світу і його марнот, а піднесе їх до бажання вічних речей. Як багато душ освятиться за допомогою цього засобу.

5. Душа, що приходить до мене з вервицею, не загине.

6. Той, хто побожно відмовлятиме вервицю, не зазнає Божого гніву, не втратить спасіння з причини несподіваної смерті, а якщо він у грісі, то навернеться; якщо він у Божій ласці, то витриває у ній і стане гідним вічного життя.

7. Правдиво віддані слуги моєї вервиці не вмруть без святих Тайн.

8. Це моя воля, щоб ті, які відмовляють вервицю, мали в житті і у смерті світло і повноту ласк, щоб у житті і смерті мали участь у заслугах святих.

9. Кожного дня я звільняю з чистилища душі, які були віддані моїй вервиці.

10. Правдиві слуги моєї вервиці втішатимуться великою славою у небі.

11. Все, що проситимеш через вервицю, дістанеш.

12. Я допоможу у кожній потребі тим, що поширюють мою вервицю.

13. Я випросила у Мого Сина, щоб усі члени братства моєї вервиці мали у житті і в смерті всіх блаженних за своїх співтоваришів.

14. Всі, що відмовляють мою вервицю, є моїми дітьми і братами мого Єдинородного Сина, Ісуса Христа.

15. Набожність до моєї вервиці - це великий знак вибрання.

При написанні цієї брошури використовувалась наступна література:

1. Як правильно молитися на вервичці. о.М.Горішний ЧСВВ в-о "Місіонер", Львів, 1994 р.

2. Новий Заповіт під ред. о.Івана Огієнка.

3. Десять Божих заповідей, о.д-р М.І.Любачівський, Збірник проповідей.

4. Ріки води живої. о.М.Іванів ЧСВВ "Проповіді", 1976 р.

5. "Оце Мати твоя". о.М.Іванів ЧСВВ "Читання про Діву Марію Богородицю", 1986 р.

6. Моральне богослов'я КЦ. Автор.пер. з франц. Архиєп. В.Стернюка, ВП "Стрім", ЧН1 - 1996 р.

7. Думати по суті, о.д-р І.Ортинський СДБ - 1993 р.

8. Отче Наш. о.І.Лужецький, розд.над молитв.- 1990 р.

9. Євангельські притчі. о.Т.Борщевський, комплект лекцій для катехитів - 1999 р.

10. Проповіді о.д-р І.Нагаєвський, том 77, Укр.католический університет ім.Св.Климента Папи - 1991 р.

11. Прагнення пізнати Бога. Ральф Мартін, Львів - 1994 р.

Леонід Підлипчук (студент IV-курсу УКУ)